



SZABÓ ENIKŐ, POVESTITOARE

ZENKŐ KARDA, ILUSTRATOARE

Spune-mi o poveste cu pisici

Editura Frontiera

2019

Introducere	5
Iacob și tatăl lui	7
Finii motanului	10
Câinele, pisica, iepurele și șoarecele	16
Regele Kațor	20
Muzicanții din Bremen	26
Motanul încălțat	33
Numele pisicii	39
Mireasa pisică	44
Castelul bântuit	49
Cutiuța fermecată	55
Șoriceii	61
Pisica albă și șarpele verde	66
Morarul și pisica	73
Despre autoare	79

NU E UȘOR SĂ DEVII ADULT,
CĂCI ADOLESCENȚA ARE
RĂZVRĂTIRILE EI DE NEDOMOLIT.
ÎN ACEASTĂ POVESTE, PISICA
REFACE UN ÎNTREG LANȚ AL
ASCULTĂRII FAȚĂ DE FIGURA
PĂRINTELUI ȘI ÎL AJUTĂ PE IACOB
SĂ TREACĂ PRIN
RITUALUL MATURIZĂRII.

Iacob și tatăl lui

A fost odată ca niciodată un om care avea un fiu pe nume Iacob.

Odată tatăl i-a zis lui Iacob să meargă să secere ovăzul. Dar Iacob nu a secerat ovăzul.

Atunci tatăl a trimis bățul să-l bată pe Iacob, ca să secere ovăzul. Dar bățul nu l-a bătut pe Iacob, iar Iacob nu a secerat ovăzul.

Atunci tatăl lui Iacob a trimis focul să ardă bățul, pentru că bățul nu l-a bătut pe Iacob, iar Iacob nu a secerat ovăzul. Dar focul nu a ars bățul.

Tatăl lui Iacob a trimis atunci apa să stingă focul, fiindcă focul nu a ars bățul, bățul nu l-a bătut pe Iacob, iar Iacob nu a secerat ovăzul. Dar apa nu a stins focul.

Văzând acestea, tatăl lui Iacob a trimis taurul să soarbă apa, pentru că apa nu a stins focul, focul nu a ars bățul, bățul nu l-a bătut pe Iacob, iar Iacob nu a secerat ovăzul. Dar taurul nu a băut apa.

Atunci tatăl lui Iacob l-a trimis pe măcelar să taie taurul, pentru că taurul nu a băut apa, apa nu a stins focul, focul nu a ars bățul, bățul nu l-a bătut pe Iacob,



iar Iacob nu a secerat ovăzul. Dar măcelarul nu a tăiat taurul.

Atunci tatăl lui Iacob a trimis un șoricel să roadă funia cu care erau legați nădragii măcelarului, fiindcă măcelarul nu a tăiat taurul. Dar nici șoricelul nu l-a ascultat.

Tatăl lui Iacob a trimis atunci pisica să prindă șoricelul, fiindcă nu a ros funia cu care erau legați nădragii măcelarului. Pisica a ieșit din casă, a prins șoricelul, șoricelul a ros funia cu care erau legați nădragii măcelarului, măcelarul a tăiat taurul, taurul a băut apa, apa a stins focul, focul a ars bățul, bățul l-a bătut pe Iacob, iar Iacob, la rândul lui, a secerat ovăzul.





ÎN MULTE POVEȘTI SE ÎNTÂMPLĂ
CA CINEVA SĂ PĂCĂLEASCĂ ȘI
ALTCINEVA SĂ FIE PĂCĂLIT.
DAR PĂCĂLELILE NU SE TERMINĂ
ÎNTOTDEAUNA CU BINE.
CINE ARE URECHI DE AUZIT SĂ AUDĂ
ȘI SĂ LASE DEOPARTE NAIVITATEA.
RELAȚIA CU O PISICĂ SAU
CU ORICE FIGURĂ CUNOSCUTĂ
PENTRU VERSATILITATE CERE
INIMĂ TARE ȘI MINTE ASCUȚITĂ.



Finii motanului

Odată un motan se juca cu un șoricel. După o vreme, motanului îi veni chef să-l mănânce pe șoricel. Dar tocmai când se pregătea să-l înghită, i se făcu milă de el, căci acesta era isteț foc. Motanul se gândi să-l lase mai bine în pace și-i zise:

— Știi ce? Hai să fim prieteni și să facem împreună rost de mâncare. Tu ești tare mic, te poți strecura în orice gaură și te poți vârî în orice oală. Dă-mi de veste ce bucate găsești, iar eu mă voi duce de îndată să le aduc. Împreună o să avem ce mânca din belșug.

Șoricelului nu-i venea să-și creadă urechilor. Era așa de fericit! Nu-și pierdea nici viața, și nici de foame nu avea să mai sufere.

Zis și făcut. Cei doi, motanul și șoricelul, făgăduiră să fie prieteni și să-și agonisească împreună mâncarea. Își făcură casa într-o gaură mare de șoareci și începură să-și ducă traiul laolaltă. Șoricelul gătea toată ziua. Gătea și pentru motan, făcea și ordine, iar motanul nu făcea nimic altceva decât să hoinărească de dimineață până seara.

-JUNTURA-



Odată, tot căutând de-ale gurii, șoricelul dădu peste o oală plină cu untură. Veni repede la motan și-i spuse:

— Am găsit o oală plină cu untură! Mergi degrabă și ia-o, căci suntem norocoși. N-o să mai ducem grija mâncării, o să avem din ce să gătim toată iarna.

— Bine, zise motanul, intru în cămară și fur oala cu untură.

Zis și făcut. A stat motanul la pândă până ce fereastra a rămas deschisă, apoi a intrat în cămară, și-a băgat capul în oală și a tras-o afară cu untură cu tot. Imediat a adus-o în gaura unde locuia împreună cu șoricelul.

Dar nu trecu multă vreme și motanul spuse:

— Șoricelule, oala asta nu o să fie în siguranță aici. Unde s-o ascundem? Hai s-o ducem în biserică, s-o pitim sub altar. Acolo nu umblă nici șoarecii, nici nimic altceva.

— Bine, spuse șoricelul.

Motanul își vârî iar capul în oala plină acum cu untură înghețată și o duse direct în biserică, sub altar. Pe urmă, plecară acasă, iar șoricelul uită de ea. Din când în când își amintea de untura din biserică, dar nu-i cerea motanului, se gândea că au ce să mănânce.

Într-o bună zi, motanul îi spuse șoricelului:

— Știi, am fost chemat la un botez și trebuie să plec. Fratele meu are un băiețel și eu îi voi fi naș.

— Du-te! Iar dacă ți se dă ceva de-ale gurii, gândește-te și la mine! spuse șoarecele.

Motanul se duse ață în biserică, scoase untura de sub altar și începu să lingă partea de deasupra. Se plimbă pe urmă în sus și în jos pe acoperișurile orașului, se întinse la soare și nu se întoarse acasă decât pe înserat.



Ei, ți-ai botezat finul? Întrebă șoarecele.

— Da, spuse motanul.

— Și ce nume i-ai dat?

— Linspedeasupra! explică frumos motanul.

— Așa un nume ciudat n-am mai auzit! exclamă șoricelul.

— Ai auzit, n-ai auzit, n-am ce-ți face. Așa am botezat pi-soiul și cu asta basta!

După o vreme, motanului îi veni iar pofta de untură. Îi spuse șoarecelui că a fost chemat la un alt botez. Șoarecele se miră câte rude are motanul, dar se înduplecă să-l lase să plece și de astă dată și îl rugă să-i aducă și lui câte ceva.



Motanul se duse degrabă în biserică, scoase untura de sub altar și linse jumătate din ea. Se plimbă pe urmă în sus și în jos pe acoperișurile orașului, se întinse la soare și nu se întoarse acasă până când nu simți că flămânzește.

— Ei, ți-ai botezat finul? întrebă soarele.

— Da, spuse motanul.

— Și ce nume i-ai dat?

— Linspejumătate! explică frumos motanul.

— Așa un nume ciudat n-am mai auzit! exclamă șoricelul.

— Ai auzit, n-ai auzit, n-am ce-ți face. Așa l-am botezat și cu asta basta!

Trecură iar câteva zile și motanului îi veni din nou poftă de untură, așa că se făcu iarăși invitat la un botez.

— Nemaiauzit! strigă șoricelul. Dar tu câte rude ai?

Îl lăsa totuși să plece și îi ură ziua bună.

— Ei, ți-ai botezat finul? Ai petrecut bine? îl întrebă el pe motan la întoarcere.

— Da, a fost bine, l-am botezat cum se cuvine.

— Și ce nume i-ai dat?

— Linsdetot!

— Vai, ce nume ciudat, așa ceva n-am mai auzit!

— Nu știu cum ți se pare ție, dar așa l-am botezat, prin urmare nu-ți mai da cu părerea! mârâi motanul.

Săptămânile trecură una după alta și iată că veni iarna. Șoarecele își aduse aminte de untură.

— Hai, motane, să luăm oala cu untură, avem mare nevoie de ea.

